

Prelatens brev (august 2007)

Biskop Javier Echevarría minner om at hver kristens oppdrag er å vise sin egen tro til venner og familie. Med pavens ord understreker han at apostolatet er ”en tjeneste for Guds glede som vil holde sitt inntog i verden”.

04.09.2007

Mine kjære: måtte Jesus bevare mine døtre og sønner.

Forrige måned henviste jeg til de første kristne som forbilder og minnet dere om at det apostolat som Guds barn utfører bør være optimistisk og fullt overbevist om arbeidets fruktbarhet. Mesteren sa til oss: *Euntes docete omnes gentes*,^[1] gå ut og gjør alle folkeslag til disipler. Han lar oss ikke være alene: *Jeg er med dere alle dager inntil verdens ende*.^[2]

Man kan forstå at verden virket liten for den hellige Josemaría. Jeg husker at han fortalte om noe som hendte i april 1936. Han hadde reist til Valencia for å undersøke terrenget for Opus Deis første apostoliske utbredelse utenfor Madrid, og der snakket han med en universitetsstudent om hans muligheter for å bli opptatt i Verket. Mens de gikk og snakket kom de ned til Middelhavskysten. Studenten sa. ”Fader, havet er så stort!” Den hellige Josemaría svarte straks: ”For meg

virker det lite.” Han tenkte på andre hav og på andre land, der hans døtre og sønner skulle reise så snart det ble mulig, og ta med seg den ånd de hadde fått fra Gud. Denne iver for sjeler hadde han helt til siste stund.

På grunn av den spanske borgerkrigens hendelser ble det ikke mulig å virkeliggjøre den etterlengtede apostoliske utbredelsen på dette tidspunktet. Han mistet ikke motet, heller ikke da han i august 1936 følte seg tvunget til å forlate det huset der han bodde med sin mor og sine søsken for å flykte fra den religiøse forfølgelsen som hadde brutt ut.

Deretter fulgte flere svært vanskelige måneder da vår grunnlegger var nær ved å lide martyrdøden minst to ganger. Under disse forhold gjemte han seg, som dere vet, på forskjellige steder som ga ham en ytterst skjør sikkerhet. Likevel fortsatte han sin

prestegjerning i den grad det var mulig og viet seg til å ta hånd om de første medlemmenes åndelige liv. Da han 31. august 1937 (for snart sytti år siden) kunne forlate det usikre gjemmestedet der han hadde bodd i flere måneder, viet han seg med ny kraft til det åndelige arbeidet og risikerte til og med sitt liv for dette. Allerede på gjemmestedet i Honduras konsulat viet han seg til dette. Fruktene av denne såtid gikk ikke tapt. I tillegg til at de allerede da var mange, ville høsten bli stor senere, takket være den vakre blomstringen som Gud utvalgte for å tjene seg i Opus Dei.

Den hellige Josemaría opplevde seg som en verdensborger. Derfor følte han seg ikke som utlending noe sted. Han kunne umiddelbart oppdage de forskjellige lands positive sider, og han anstrengte seg for å lære av de mennesker han møtte. Han hadde medfølelse for hver enkelt, også for

dem han ikke kjente. På sine apostoliske reiser ba han sjenerøst for alle. Han kunne virkelig si at han hadde skrevet Verkets *forhistorie* (forberedelsen for det fremtidige apostoliske arbeidet) i mange land der medlemmer av Opus Dei kom til å arbeide mange år senere. Jeg ville si at han gjorde det i alle land, for i hans bønnestunder foran tabernaklet og i lange arbeidstimer på sitt kontor, gikk han gang på gang i tankene gjennom alle verdens land og la frem for Herrens føtter sine døtres og sønners fremtidige arbeid. Han likte å ha et verdenskart på sitt arbeidsbord. Det var et hjelpemiddel for å se for seg hele verden, med iver etter å kristne eller gjenkristne den.

Liksom vår Fader bør også vi gå ut og oppsøke alle. Ingen er likegyldig for oss: "av hundre sjeler er alle hundre interessante for oss."[3] Lytt til disse ordene som Benedikt XVI rettet til de kristne: "Vi kan ikke beholde troens

glede for oss selv. Vi bør spre og formidle den og på den måten styrke den i våre hjerter. Hvis troen virkelig forvandles til glede over å ha funnet sannheten og kjærligheten, er det uunngåelig å føle et ønske om å formidle den, å meddele den til andre. Det er dette den nye evangeliseringen stort sett går ut på, den som vår elskede pave Johannes Paul II kalte oss til.”[4]

”På en alltid fintfølende og respektfull måte, men samtidig klar og modig, bør vi spesielt innby de gutter og jenter til å følge Jesus, som virker mest lokket og fascinert av vennskap med ham.”[5]

Vi bør for mange ungdommer fremlegge muligheten for å tjene Kirken og menneskene i Opus Dei, i sølibatet eller i ekteskapet. Herren vil sende et stort antall apostler som sprer evangeliets glade budskap overalt med sitt eksemplariske liv og

sine kraftfulle ord. La oss ikke hindres av kulturelle vanskeligheter i omgivelsene, selv om de er objektive. Guds nåde er nemlig også noe svært *objektivt*. Det er den viktigste faktor vi bør regne med. Derfor gjentar jeg den hellige Josemarías ord: ”Det er et spørsmål om tro!”

La oss bli overbevist om at Herren helt siden verdens skapelse,^[6] har utvalgt mange til å være *menneskefiskere*^[7] og tjene ham *indiviso corde*,^[8] med udelt hjerte, uten mellomkomst av menneskelig kjærlighet. Profeten Jeremias ord, som vår grunnlegger tilpasset til hver enkelts konkrete omstendigheter, bør vi oppfattet som rettet til oss selv. ”Jeg sender bud etter mange fiskere, lyder ordet fra Herren, og de skal fiske dem (Jer 16, 16). Slik forklares vår store oppgave for oss: å fiske. Man snakker eller skriver i blant om verden som et hav, og sammenlikningen inneholder en god

del sannhet. I menneskenes liv finnes det perioder med vindstille og med storm, med ro og med sterke vinder. Ofte må sjelene svømme i bittert saltvann, blant høye bølger, de beveger seg i storm, deres vandring er et sørgelig løp, selv om de virker glade, selv om de ler høylytt: et gapskratt som prøver å skjule nedstemthet og skuffelse over et liv uten kjærlighet og forståelse. Menneskene sluker hverandre, som fiskene.”

”Det er Guds barns oppgave å få alle mennesker – i full frihet – til å havne i Guds nett, for at de skal elske hverandre. Hvis vi er kristne, må vi bli de fiskere som profeten Jeremia beskriver med en metafor som også Jesus Kristus ofte brukte: *Følg meg, og jeg skal gjøre dere til menneskefiskere* (Mt 4, 19), sier han til Peter og Andreas.”[9]

”Egentlig er det dette som er menneskefiskerens oppdrag i Kristi etterfølgelse: å føre menneskene ut av vår utlendighets saltsjø, til livets land, til Guds lys (...). Intet er vakrere enn å bli overrasket av Evangeliet, bli funnet av Kristus. Intet er vakrere enn å kjenne ham og gi vennskapet med ham videre til andre. Hyrdens og menneskefiskerens arbeid kan raskt oppleves strevsomt. Men det er skjønt og stort, for dette arbeidet er til syvende og sist en tjeneste for Guds glede som vil holde sitt inntog i verden.”[10]

Vi bør ikke bli forbauset over at noen stritter imot denne fantastiske innbydelsen. Det kan skje med mange menn og kvinner med fortreffelige evner, folk som kan gi Gud stor ære, være virksomme redskaper i hans hender ... og likevel svarer de ikke, eller i alle fall ikke så snart som man kunne ønske.

”Hvilken medlidenhet du føler for

dem! ...” sier den hellige Josemaría.
”Du ville gjerne rope til dem at de
kaster bort tiden ... Hvorfor er de så
blinde at de ikke ser det du – din
stakkar – har sett? Hvorfor
foretrekker de ikke det beste?”

”– Be, gjør bot, og siden, det er du
forpliktet til å gjøre – vek dem en og
en, og forklar dem – også en og en –
at på samme måte som du har gjort,
kan de finne en vei til Gud uten å
forlate den plass som er deres i
samfunnet.”[11]

Se hvordan den hellige Augustin
uttrykte seg når det gjaldt dem som
ikke var villige til å lytte til ham da
han oppfordret dem til å skifte
livsstil og bli gode kristne. Da han
snakket om den gode hyrdes
forpliktelser (og alle vi i Kirken
burde være både sauer og hyrder),
skrev denne hellige kirkelærer: ”Det
finnes stivsinnede sauer. Når man
leter etter dem som har gått seg vill,

sier de i sin feiltakelse og til sin egen fortapelse at de ikke har noe med oss å gjøre. 'Hva vil dere ha oss til å gjøre? Hvorfor leter dere etter oss?' Som om årsaken til at vi bekymrer oss for dem og leter dem opp ikke nettopp skulle være at de feiler og går fortapt. De svarer: 'Om jeg feiler og går fortapt, hva vil du ha meg til å gjøre? Hvorfor leter du etter meg?' Nettopp fordi du tar feil, vil jeg kalle deg på nytt. Nettopp fordi du har gått fortapt vil jeg finne deg. 'Jeg vil jo ta feil, svarer han. Jeg vil gå fortapt på denne måten.' Vi du ta feil og gå fortapt på denne måten? Hvor mye mer vil da ikke jeg hindre det! Jeg kunne til og med si at jeg er sta. Jeg lytter til apostelen som gir meg råd: *Forkynn budskapet, og vær alltid på pletten, i tide som i utide* (2 Tim 4, 2). I tide for hvem? I utide for hvem? I tide for dem som vil, i utide for dem som ikke vil."[12]

Min datter, min sønn, arbeider du apostolisk hver dag? Tar du vare på alle anledninger uten falske menneskelige hensyn? Tenker du på disse ord i evangeliet – *hominem non habeo*^[13] – slik at ingen kan si om oss, at det ikke fantes noen som hjalp dem?

Som hvert år på denne tiden, forbereder vi oss for den store høytid, Vår Frues opptagelse i himmelen, der vi fornyer vielsen av Opus Dei til Jomfru Marias rene hjerte. La oss som vår Fader og vår elskede don Álvaro be om at hun forbereder og bevarer en trygg vei – *iter para tutum, iter serva tutum!* La oss samtidig legge i hennes hender utbredelsen i de mange land: der vi holder på å starte opp, der vi vil dra så snart det er mulig, og der vi har arbeidet i lang tid, slik at Verkets ånd kan nå mange andre steder så snart som mulig. La oss også spørre oss om

Opus Dei sprer seg over hele verden i våre hjerter.

Med all kjærlighet velsignes dere av

Deres Fader

+ Javier

Pamplona, 1. august 2007

[1] Mt 28, 19.

[2] Mt 28, 20.

[3] Den hellige Josemaría, *Furrow*, nr. 183.

[4] Benedikt XVI, Tale ved åpningen av stiftsmøtet i Roma, 11/6 2007.

[5] Benedikt XVI, Tale ved åpningen av stiftsmøtet i Roma, 11/6 2007.

[6] Jf. Ef. 1, 4.

[7] Lk 5, 10.

[8] Jf. 1 Kor 7, 25-30.

[9] Den hellige Josemaría, *Friends of God*, nr. 259.

[10] Benedikt XVI, *Preken*, 24/4 2005.

[11] Den hellige Josemaría, *Furrow*, nr. 182.

[12] Den hellige Augustin, *Sermo 46, De pastoribus*, nr. 14.

[13] Jo 5, 7.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
prelatens-brev-august-2007/](https://opusdei.org/nb-no/article/prelatens-brev-august-2007/)
(13.03.2026)